

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Τέλος]

Ἐφκίνετο λέγουσα πρὸς αὐτόν :

« Τόλμα, λοιπόν, καὶ μένε ἀνόητε, πρόσπεσε πρὸ τῶν ποδῶν μου, φώναξε, κλαῦσε, ἀλλὰ τέλος πάντων κουνήσου ! Δὲν εἰζεύρεις νὰ μαντεύης ! . . . »

Ὁ Γεώργιος συνέσφιξε τὰς πυγμὰς του μετ' ὀργῆς καὶ διενόηθη : « Ἀφ' οὗ αὕτη δὲν προβαίνει πρώτη, σημαίνει ὅτι ἡ ἀλαζονεία της εἶνε μεγαλητέρα τοῦ ἔρωτός της, καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὀφείλω νὰ την ἀποφύγω ».

Ἵστατον « χαῖρε » ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς λυγρὸν ἔπεσεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Γεωργίου, ὅστις λαβὼν τὸν Μαλεζῶ ἀπὸ τῆς χειρός, τὸν εἴλκυσε ἔξω. Μόλις δὲ συνήλθεν ἐκ τῆς ταραχῆς του, ὅτε ἦδη ὁ φέρων αὐτοὺς δίφρος τοῦ συμβολαιογράφου εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τοῦ πύργου Κλαίρεφόν.

Βλέπων τὰ φῶτα τοῦ πύργου ἐξαφνίζόμενα ὀπισθεν τῶν δένδρων, κατενόησε μετὰ σπαραγμοῦ καρδίας ὅτι τὸ πᾶν τέλεσται !

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Γεώργιος ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τὴν νύκτα διήλθε ἐν σφοδρῳτάτῃ ταραχῇ καὶ ἐξάψει. Ἐβλεπεν ὅτι ἡ ὑπαρξίς του ἦτο πλέον περιττὴ καὶ ἄσκοπος· διότι χάριν τίνος ἔμελλε νὰ ἐργάζεται τοῦ λοιποῦ ; χάριν τίνος ἔμελλε νὰ ὀνειροπολῇ εὐτυχίαν καὶ δόξαν ; Ἐρως ἄμετρος καὶ ἀπεγνωσμένος συνετάραξε τὰ πάντα, τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά του. Ὁ μόνος καὶ διακαὴς αὐτοῦ στοχασμὸς ὤφειλε νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ ἡ Ἀντωνία.

Ἐβλασφήμησε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔνθα τὸν περιέμενε τηλικαύτη συμφορὰ. Ἀνεψώνησε τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος μετὰ κραυγῆς σπαρακτικῆς, καὶ ἤλεγξεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς σφοδρότητος, διότι ἐφάνη ἀχάριστος καὶ δολίς, καταγοητεύσας αὐτὸν δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διὰ νὰ τον ἀφανίσῃ εὐκολώτερον. Καὶ ἦδη ἀφ' οὗ δὲν τον ἐχρειάζετο πλέον, τὸν ἀπέριπτε μετὰ καταφρονήσεως.

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἠσχύνθη ἐπὶ τῇ βιαίᾳ παραφορᾷ του. Ἠτήσε συγγνώμην παρ' ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευε κατηγορῶν ἑαυτὸν ὅτι κακῶς ἔκρινε περὶ αὐτῆς. Διότι ἡ νεανίς οὐδὲν εἶχεν ὑποσχεθῇ ποτε εἰς αὐτόν, οὐδὲ ἐθάρυνε ποτε τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰ ὄνειρά του. Καὶ δὲν ἦτο ἄρα γε εὐτυχέστατος διότι ἠδυνήθη νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ αὐτῆς ; ἀρ' οὐ καὶ ὁ Κροίμενιλ ἐζήλευε μάλιστα τὴν εὐτυχίαν του ταύτην !

« Ὅχι ! ἀνεψώνησεν αἰφνης ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός, ὅχι ! σύ, Ἀντωνία, τίποτε δὲν μοι ὤφειλες, ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ὑπηρετὴς σου, θεράπων σου, δημιουργημά σου....

Ὅτι ἐγὼ εἶχον ἡτο ἰδικόν σου, ὥστε διέθεσες τὰ ἰδικά σου πράγματα ὅπως σὺ ἤθελες !... Καὶ ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔγινα αἷτιος νὰ αἰσθανθῇς, αὕτη καὶ μόνη εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου... Σὲ ἀγαπῶ καὶ σ' εὐλογῶ ὅσον καὶ ἂν ὑποφέρω ἐξ αἰτίας σου ! »

Ἡ πρώτη τον εὔρεν ἡσυχώτερον, ἢ δὲ ἡμέρα ἀνενέωσε τὰς ὀδύνas του. Ὀλίγα ὥραι πλέον ὑπελείποντο εἰς αὐτὸν ἵνα ἀναπνῇ τὸν αὐτὸν καὶ ἡ Ἀντωνία ἀέρα. Περίλυπος κατέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μαλεζῶ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἐξέλθῃ ἐνωρίς. Ὁ Γεώργιος ἔγραψέ τινὰς ἐπιστολάς, καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἡτοιμάσθη νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγορᾶς οἰκίαν, ἵνα ἀποχαιρετίσῃ τὸν πατέρα του ὡς τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ. Περιπατῶν ἐν τῷ δωματίῳ διήλθε πρὸ κατόπτρου καὶ εἶδεν ἐν αὐτῷ τὸ ὁμοίωμα του καὶ κατεσπαράχθη ἡ καρδιά του. Ἀπέτεινε μειδίαμα ἐνθαρρυντικὸν πρὸς τὸν δυστυχῆ, ὅστις ἀπὸ τοῦ κατόπτρου προσήλου πρὸς αὐτὸν τοὺς ὑπὸ τῆς ὀδύνης κατεσκαμμένους ὀφθαλμούς του.

Ἐλθὼν εἰς τὸ παράθυρον διέκρινε μακρόθεν ὑψούμενον τὸν λόφον Κλαίρεφόν καὶ ἀνελογίσθη ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω ἦτο ἡ Ἀντωνία ἐν πληρεστάτῃ ἀσφαλείᾳ, διότι αὐτὸς διέλυσε τὰ μίσση, ἐμνηδένισε τὰς ἀκορέστους ἐπιθυμίας τῶν ἀντιπάλων, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του δροσιζομένην ὑπὸ συναισθήματος ἀγαλλιάσεως, ἀναλογιζόμενος ὅτι εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ὤφειλε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν της ἀπὸ τῶν ἀνεκλαλήτων δεινῶν.

— Τίς οἶδε, εἶπεν, ἴσως ἡμέραν τινὰ κατορθώσω νὰ μεταβάλω τὸν διακαῆ ἔρωτά μου εἰς ἀπλὴν φιλίαν, καὶ νὰ την βλέπω τότε ἀκινδύνως. ὦ ! νὰ την ἐπαινίδω !... νὰ την ἐπαινίδω ; Τί σαχλὸς ἄνθρωπος ὅπου εἶμαι, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μου ὄνειρον καὶ ἐγὼ μόνος μου μάτην προσπαθῶ νὰ ἐξαπατήσω τὸν ἑαυτόν μου !

Ἐλάβε τὴν κεφαλὴν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν προσπαθῶν νὰ ἀποσπῇ τοὺς βασανίζοντας αὐτὸν διαλογισμούς. Ἐμεινεν ὀλίγας στιγμὰς οὕτω, ἀκροώμενος καὶ προσέχων εἰς τοὺς ἔξω κρότους, καὶ βιάζων ἑαυτὸν νὰ μὴ ἴδῃ πλέον τὸ θελξίνου φάσμα ὅπερ ἀδιαλείπτως παρίστατο ἐν τῇ μνήμῃ του. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἀνεψῆθη, διέκρινε βήματα ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ ἐν τῷ διαδρόμῳ τὴν φωνὴν τοῦ Μαλεζῶ λέγουσαν :

« Εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν μου. »

Ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη σφοδρὰν συγκίνησιν, ἡ καρδιά του ἤρχισε νὰ πάλῃ σφοδρότερον καὶ ταχύτερον.

Τίς λοιπὸν ἤρχετο εἰς ἐπίσκεψίν του ; Ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ γραφείου, ἐπιφαίνεται ὁ συμβολαιογράφος, καὶ ὡς τὴν ἀξιωμανημένον ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Καρβαγὰν λέγει :

— Μία κυρία θέλει νὰ σου ὁμιλήσῃ.

Ὁ Γεώργιος ἀνεψώνησε καὶ ἀνωρθώθη βιαίως. Ἐνώπιόν του ἵστατο ἡ Ἀντωνία

μελανείμων φέρουσα τὴν αὐτὴν ἔσθητα καὶ τὸν αὐτὸν πῖλον ὡς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἦλθεν ἵνα παρακαλέσῃ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὡς καὶ τότε ἦτο ὠχρὰ, ἀλλ' ἡ σημερινὴ ὠχρότης δὲν προήρχετο ἐκ λύπης καὶ φόβου. Ἀπέβλεψαν μίαν στιγμὴν πρὸς ἀλλήλους, ἡ μὲν μειδιώσα, ὁ δὲ τρέμων. Τέλος εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετ' ἀξιολατρεύτου χάριτος :

— Ἄλλην μίαν φορὰν ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. Ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔρχομαι νὰ σας ὁμιλήσω μόνον περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου... Ἐρχομαι νὰ σας ὁμιλήσω περὶ τῆς ὅλης οἰκογενείας μου. Ἀνελάβετε νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν εὐτυχίαν μας, καὶ ὅμως μάθετε ὅτι τὸ ἔργον σας ἀπέμεινεν ἡμιτελές. Ὁ Ῥοβέρτος εἶνε περίλυπος καὶ ἡ θεία εἶνε ἀπηλπισμένη, διότι συλλογίζονται ὅτι δὲν θά σας ἐπαινίδωσι πλέον...

Καὶ νεύουσα ἐπιχαρίτως ἄμα καὶ φιλαρέσκως προσέθηκε :

— Τί λοιπὸν χρειάζεται ἀκόμη διὰ νὰ ἀποφασίσετε νὰ μέινετε ; Ἐὰν δὲν εἴσθε ἀπαιτητικὸς καθ' ὑπερβολὴν, ἴσως δυνήθωμεν νὰ σας εὐχαριστήσωμεν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεώργιος ἔμενεν ἄλαλος, μὴ τολμῶν νὰ νοήσῃ, φοβούμενος νὰ λαλήσῃ, ἡ κόρη Κλαίρεφόν προέβη ἐν βῆμα πρὸς αὐτόν, καὶ μετὰ μεγίστης τρυφερότητος καὶ ἀγάπης εἶπε :

— Μίαν ἡμέραν ἐθυσιάσατε χάριν ἐμοῦ τὸ παρόν σας, τὸ μέλλον σας, ἐθυσιάσατε τὴν ζωὴν σας ὅλην. Εἰς ἀντάλλαγμα δέχεσθε τὴν ἰδικήν μου ;...

Ὁ Γεώργιος ἀνεψώνησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, ἠπλώσεν ἀορίστως τοὺς βραχίονας καὶ ἠσθάνθη ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν μεταξώδη καὶ εὐοσμὸν κόμην τῆς Ἀντωνίας, κατελήφθη ὑπὸ μέθης εὐτυχίας καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἀνελήρθη εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Γεώργιος μετὰ τῆς γυναικὸς του κατοικοῦσιν ἤδη ἐν Παρισίοις, κατ' ἔτος δὲ ἔρχονται τὸ θέρος εἰς τὸν πύργον Κλαίρεφόν. Ὅτι προέβλεπεν ὁ Μαλεζῶ ἐγένετο. Ὁ νέος δικηγόρος νηδοκίμησεν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ του, καὶ πειθόμενος εἰς τὰς προτροπὰς τῶν φίλων κατήλθε καὶ εἰς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα. Ὑποστηρίχθεις κρυφίως ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἐξελέγη διὰ καταπληκτικῆς πλειοψηφίας.

Ὁ Ῥοβέρτος γενόμενος ἤδη εὐτακτος καὶ φιλόπονος ἐργάζεται ἀριστα καὶ πρόκειται μετ' οὐ πολὺ νὰ νυμφευθῇ νύμφην πολυτάλαντον. Τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον δεξιῶς καὶ φρονίμως διευθυνόμενον διὰ τῶν ὀδηγῶν τοῦ Γεωργίου, κατέστη αὐτόχρομα χρυσωρυχεῖον. Ὁ κλίβανος τοῦ μαρκησιῦ ἐπέτυχε λαμπρότατα ἐφαρμοσθεῖς εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου.

Ἡ Ἀντωνία γενναίως φερομένη ἐλησμόνησε μὲν τὸ κακὸν ὅπερ ὁ πενθερός της ἐποίησε κατὰ τῆς ὅλης οἰκογενείας της, ἀλλ' οὐδέποτε τον βλέπει, οὐδὲ ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ. Ὁ δὲ γηραιὸς Καρβαγὰν ὁσάκις γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐπικερδῶν ἐρ-

γασίων τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου, κινεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ λέγει :

— "Ὅλα καλὰ! ἀλλ' ὅμως διὰ νὰ ὀρθοποδήσουν καὶ νὰ εὐδοκιμήσουν ἐχρειάζετο ἓνας Καρβαγάν.

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ φωτογραφία τῆς Μαρίας Φασίτ εὐρεθεῖσα ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ εἰς τὴν Μόργαν, ἐπίσκεψις ἀνεξήγητος δι' ὅλους ὅσους ἐγνώριζον τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἐξεις του, τὸ παιγνίδιον τῆς πασιένσας, εὐρεθὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐντὸς μυστικοῦ γραφείου, τέλος, καὶ ἡ ἀπόδειξις αὕτη εἶνε ἡ μᾶλλον τῶν ἄλλων πειστικὴ, ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὅτι τὸν εἶδε, τὴν νύκτα τοῦ κακουργήματος, ἐξελθόντα τοῦ περιπτέρου.

Ἐπρεπεν ἐκ τούτου νὰ συμπεράνη τις ὅτι αὐτὸς ἐφόνευσεν τὴν Ἀγγλίδαν;

Ὁ πατὴρ του ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἠναγκάζετο ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἦτο πιθανὸν ὁ δυστυχὴς νεανίας νὰ ἐφόνευσεν τὸν Λερὲ ἐν στιγμῇ παραφορᾶς.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο χαρακτῆρος βιαίου, καὶ ἡ ἡλικία μόλις κατήνυσεν τὴν ὁρμὴν του.

Δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀνέχονται ὑβρεῖς· εἶχε τὴν κεφαλὴν θερμὴν καὶ τὴν χεῖρα ταχέαν.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἐξηγεῖτο κάλλιστα.

Ὁ ἔμπορος τῶν ὑφασμάτων, ὅστις δύο ὥρας πρότερον ἐφρόντιζε τόσον θαρραλέως νὰ τὸν ἐκδιώξῃ ἐὰν τὸν ἔβλεπεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης του, ὁ ὀργίλος οὗτος καὶ προβεβηκώς ἐρωτόληπτος θὰ προσέβαλεν αὐτὸν χυδαίως. Ρῆξις θὰ ἐπῆλθε, καὶ ἐν τῇ ρῆξιν ὁ Λερὲ εὗρε τὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ, ἂν καὶ δὲν ἐσκόπευεν νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ὅλα ταῦτα ἦσαν ἐνδεχόμενα καὶ μάλιστα πιθανὰ νὰ συμβῶσι, πῶς ὅμως νὰ συνδέσῃ τις τὴν σκηνὴν ταύτην μετὰ τοῦ ἀποτροπαίου καὶ ψυχρῶς προμελετημένου φόνου, ὅστις ἐπηκολούθησεν αὐτήν;

Ἐὰν παραδεχθῇ τις ὅτι ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἐκτύπησε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἡ

νώχλει αὐτὸν εἰς τοὺς ἔρωτάς του, διατί ἐκτύπησεν ἔπειτα τὴν γυναῖκα, ἥς εἶχεν ἐξασφαλίσαι τὴν ἀποκλειστικὴν κατοχὴν, ἀπελευθερώσας αὐτὴν ἐξ ἐνὸς προστάτου ἢ μᾶλλον τυράννου;

Ἄλλως τε, ὁ γέρων Λεκὸκ ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρασθῇ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀφοῦ ἐμπαθῶς ἤρξατο τῆς δεσποινίδος Λεκόντ.

Ἐν νεαρᾷ καὶ εἰλικρινεῖ καρδίᾳ δὲν ὑπάρχει θέσις διὰ δύο ἔρωτας.

Τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ ἐραστὴς τῆς Θηρεσίας παρὰ τῇ ξένῃ ἐκείνῃ, ἥς ἡ διαγωγὴ ἦτο ὑποπτος, καθ' ὃν καιρὸν ὠνειροπόλει, τὴν εὐτυχίαν ἐν θεμιτῇ ἐνώσει μετὰ θελκτικῆς νεάνιδος;

Ὁ γέρων ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς παρητήθη νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα τοῦτο, ἀπεφάσισε δὲ νὰ μὴ ἐπικαλεσθῇ ποτὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κυρίου Φουίνῃ, καθόσον ἡ μαρτυρία αὕτη θὰ ἐπεβάρυνε τὸν κατὰ δίκον.

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀφότου ἤρχισε τὴν ἐκστρατείαν κατ' ἐχθροῦ ἱσως φαντασιώδους, ἡ μόνη σπουδαία ἔνδειξις, ἣν εἶχε συλλέξει, ἦτο ἡκιστα εὐνοϊκὴ διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῶν πρώτων ἐρευνῶν του τὸν κατέθλιβεν.

Προσεπάθησε νὰ τὸ λησμονήσῃ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ καιρὸν, καὶ ἔστρεψεν ἀπάσας τὰς ἀνιχνευτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις πρὸς τὰς ἐνδεχομένας ἐλπίδας, λίαν ἀβεβασίας εἰσέτι, ἃς παρέσχον αὐτῷ αἱ φλυαρίαι τοῦ Φουίνῃ καὶ τοῦ Ταμβουρνάκ.

Ἐπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μέθυσον Ἀγγλον, καὶ τὸν μῦλον τῆς Ὑβέτ, πρὶν ὅμως ρισκοκινδυνεύσῃ πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπεθύμει νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ Πιεδούσης.

Δὲν θὰ συνήντα αὐτὸν παρὰ τὸ ἐσπέρας, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, καὶ ἡ ἡμέρα τῷ ἐφάνη μακρά.

Ἐδείπνησε μόνος, διότι ὁ Φουίνῃ δὲν ἐξήρχετο τῆς τρώγλης του παρὰ διὰ νὰ προγευματίσῃ, μετὰ δὲ τὸ πρόγευμα, ὅπερ εἶχε προετοιμάσει αὐτὸς ὁ ἴδιος Βονασών, ἐπορεύθη ἵνα ρεμβάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τῆς Ὀργης, ἣτις ῥεεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου.

Ἡ νύξ τὸν κατέλαβε πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Σαβινύ, ἐπελθούσης δὲ ραγδαίας βροχῆς, λίαν καταλλήλου ὅπως ἐκδιώξῃ τοὺς περιδιαβάζοντας, οὐδένα ἀπήντησεν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς ἐκκλησίας, ἐνθα ἔφθασε κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Τὸν Πιεδούσῃν, προηγηθέντα αὐτοῦ, εὗρε καθήμενον ἐκεῖ που καὶ καπνίζοντα τὴν πίπαν του.

— Ἀρχηγέ, τῷ εἶπε, πλησιάζων αὐτόν, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς 29, ἐδῶ δὲν εἶνε ἢ σὰν τὸ Ἀθῆς καὶ τὸ Ἀβλόν. Ἐμαθα πολλὰ πράγματα, καὶ μοῦ φαίνεται κοντεύομαι νὰ φθάσωμε εἰς τὸν σκοπὸ μας.

ΛΗ'

— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν ὁ γέρων Λεκὸκ, εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν σὲ παρηκολού-

θησαν, καὶ ὅτι κανεῖς δὲν μᾶς παραμονεύει;

— Δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐδῶ εἰς τὸ Σαβινύ οἱ ἄνθρωποι πλαγιάζουν. Ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ὅλο τὸ βράδυ ἐξ αἰτίας τῆς ἀποψινῆς ἐορτῆς, ὁ ἐσπερινὸς ὅμως ἐτελείωσε, καὶ τώρα ἡμποροῦμε νὰ μιλήσωμεν ὅσον θέλομεν. Δὲν θὰ ἔλθῃ κανεῖς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

— Σ' ἐρώτησα, διότι σήμερον τὸ πρῶτ' ἔκαμα τὴν γνωριμίαν μὲ ἓνα ἀπὸ τὸν τόπον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μοχθηρὸς καὶ ἐνοχλητικὸς, καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ κατασκοπεύῃ.

— Τὸν λέν' Φουίνῃ, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Πῶς ἔμαθες τ' ὄνομά του;

— Ὡ! ἔξέρω ἀκόμη πολλὰ πράγματα. Καὶ ἔπειτα, αὐτόν, ὅλο τὸ Σαβινύ τὸν γνωρίζει, καὶ ὅλο τὸ Σαβινύ δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπῃ. Ἄλλον λόγον δὲν μοῦ ἔκαναν παρὰ γι' αὐτόν εἰς ὅλα τὰ μέρη ποῦ πῆγα.

— Ποῦ μένεις;

— Εἰς τὸν «Μέγαν Νικητήν», εἶνε τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον καθὼς ἐμβαίνει εἰς τὴν χώρα, ἐπάνω ὅστιν δρόμο τοῦ Λογγιουμῶ. Σεῖς, ἀρχηγέ, ἐκατεβήκατε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ Βονασών. Ἐπρογευματίσατε σήμερα τὸ πρῶτ' μὲ τὸν Φουίνῃ καὶ μὲ ἓνα δειγματολόγο ἀπὸ τὴν Τολούσῃν, ὁ ὅποιος ὀνομάζεται Ταμβουρνάκ. Βλέπετε πῶς τὰ ἔξέρω ὅλα;

— Καλὰ! ἀλλ' ἀνεκάλυψες κανὲν ἕχνος;

— Δύο.

— Ποῖα;

— Πρῶτον, μοῦ ἔκαμαν λόγον γιὰ ἓνα πύργον, ἐδῶ κοντά, μετὰξὺ Βιλμοασὸν καὶ Μορσάν, ὅστιν ἄκρη ἐνὸς δάσους, ἓνα πύργον, ὁ ὅποιος ἐνοικιάσθη ἐφέτος ἀπὸ Παρισιάνους, ἓνα κύριον καὶ μίαν κυρίαν. Δὲν κάθονται μέσα, ἀλλ' ἔρχονται κάποτε καὶ περνοῦν πότε μιὰ μέρα πότε μιὰ ἑβδομάδα. Δὲν βλέπουν κανένα, καὶ κανεῖς δὲν τοὺς γνωρίζει. Αὐτὸ μοιάζει πολὺ μὲ τὸ ζευγάρι ποῦ γνωρίζομε.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ τὸ ἐξετάσωμεν. Τί ἄλλο ἔμαθες;

— Πῶς ὑπάρχει ἓνας Ἀγγλος εἰς τὰ περίχωρα.

— Ἀγγλος, ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς μίαν οἰκίαν παραπλεύρως ἐνὸς μύλου.

— Μπα! σὰς ἔκαμαν λόγον γι' αὐτόν;

— Πολύ.

— Καὶ τί σὰς εἶπαν; Σὰς ἐρωτῶ γιὰ νὰ δῶ ἂν ἡ πληροφορίαίς μου συμφωνοῦν.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἔνδειξις πολὺ σπουδαία.

— Ἀδιάφορον. Ὅταν ἀκούω γιὰ Ἀγγλον ἀνοίγω τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά μου, διότι ἡ γυναῖκα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἦταν Ἀγγλίδα. Καὶ ἔπειτα, αὐτὸς δὲν εἶνε ἄνθρωπος ὅσων τοὺς ἄλλους. Ζῇ ὅσων καθ' αὐτὸ ἄγριος, καὶ δὲν ἡμπόρεσαν ποτὲ νὰ μάθουν διατί ἦλθε νὰ καθήσῃ εἰς ἓνα τόπον ποῦ δὲν συνασπρέφεται μήτε γάτον.